

interview

Professor Arie Brand
**Visie en
ontwikkeling**

Soms ontstaat er tijdens een interview een interessante beschouwing over diergeneeskunde. Bij professor **Arie Brand** liep dat ook zo. Het gesprek verliep vanaf de jaren twintig en dertig waar de behandeling van de koe met chronische melkziekte nog bestond uit het oppompen van de uier met een fietspomp, tot de huidige tijd waar de stethoscoop langzaam maar zeker door de robot dreigt te worden vervangen.

TEKST ANDRIES VAN FOREEST & KO MINDERHOUD, COMMISSIE SENIOREN

Dierenarts

“Ik mocht gaan studeren, hoewel ik graag naar de KMA gewild had. Maar ik werd afgekeurd met een bloeddruk van 160, die heb ik mijn hele leven lang gehouden. De volgende keuze was Theologie maar het werd uiteindelijk Diergeneeskunde. In 1956 studeerde ik af en ging werken als assistent-dierenarts in Hasselt. Na twee jaar kon ik mijn eigen praktijk beginnen in Oud Alblas in de prachtige Alblasserwaard, mijn geboorteregio”, vertelt professor Brand. Het vervolgcircuit na de ruim zes jaar praktijk liep via diverse wegen in de industrie. “Ik begon bij de veterinaire afdeling Verapharm van Nobilis, onderdeel van Organon, Oss. Hier hield ik me bezig met het ontwikkelen van verschillende preparaten zoals PG600 en anabolen. Vervolgens kwam van Zwanenberg (Varkensslachterij en vleesproductenbedrijf in Oss) de vraag naar voren om een nieuw type vleesvarken te ontwikkelen. De concurrent van Zwanenberg, Hartog ook in Oss, was hier met een team al enkele jaren mee bezig. Ik stond er alleen voor, dat was erg frustrerend.”

Faculteit diergeneeskunde

“In 1966 klopte ik aan bij Professor de Bois, gewoon hoogleraar Veterinaire verloskunde en gynaecologie, die op zijn nieuwe kliniek meer aandacht voor wetenschappelijk onderzoek wilde creëren”, vertelt professor Brand. In 1970 volgde zijn promotie: *De ovariële cyclus van het schaap*. “De Bois had veel internationale contacten en wist me op

de Universiteit van Cambridge onder te brengen. Daar ben ik hem nog steeds dankbaar voor.” Arie Brand hield zich in deze hoogstaande wetenschappelijke wereld bijna een jaar bezig met onderzoek op het gebied van embryotransplantatie. Zijn specifieke opdracht was in-vitrofertilisatie van rundereicellen. De ervaring opgedaan op het veld van embryotransplantatie werden meegenomen naar Utrecht. Na terugkomst werd, daarbij geassisteerd door Tiny Aarts, het eerste, via embryotransplantatie tot stand gekomen, kalf geboren en daarop volgend het eerste diepvrieskalf, Friso.

Na het vertrek van Professor Brus op de buitenpraktijk van de Faculteit werd Arie's naam genoemd voor het hoogleraarschap bedrijfsdiergeneeskunde. De benoeming vond in 1979 plaats. De eerste taak was inhoudelijk een nieuwe vakgroep op te bouwen op bedrijfsdiergeneeskundig gebied. Na zijn benoeming maakte Arie een wereldreis om te bestuderen hoe deze problemen in het buitenland werden opgelost. Achtereenvolgens werden universiteiten in de USA, Canada, Australië en Nieuw Zeeland bezocht. De fertiliteitbegeleiding was in deze landen bekend maar uitbreiding naar andere gebieden was er nagenoeg niet. “Ik heb het geluk gehad dat ik met een goed team medewerkers kon beginnen,” zo vervolgt Brand, “Ik kon een aantal nieuwe medewerkers aantrekken die me met veel elan hebben ondersteund in de opbouw van de vakgroep. Ik volg ze nog steeds met veel

plezier aan de hand van publicaties in wetenschappelijke tijdschriften.” Het onderzoek binnen de vakgroep werd geconcentreerd op al lopend onderzoek op mastitisgebied. Tevens werden computerprogramma's ontwikkeld om bedrijfsbegeleidingsactiviteiten te ondersteunen. Later deed de epidemiologie als eerste binnen de faculteit zijn intrede binnen de Vakgroep om de massa onderzoeksgegevens verantwoord te analyseren.

Emeritaat

Het hoogleraarschap in Utrecht werd in 1995 beëindigd en voortgezet op de Veterinaire Faculteit in Zimbabwe. “Ik heb dat drie jaar gedaan en met veel plezier. Vervolgens ben ik nadrukkelijk aanwezig geweest in het PAO-Diergeneeskunde in Nederland.” Nu vult Arie Brand zijn tijd door samen met collega Rik Hendriks onderwerpen op het gebied van ‘Herd Health and Production Management’ op melkveebedrijven verder uit te diepen. De drijfveer is de landbouwhuisdierenarts ook in de toekomst te ondersteunen in zijn/haar taak op het moderne managementgestuurde melkveehouderijbedrijf. Van de dierenarts wordt in toenemende mate kennis en expertise gevraagd op het gebied van voeding. Brand geeft aan: “De koe is een industrieel fabriekje geworden. De leefomstandigheden voor de koe veranderden, de verzorging eveneens en dat zal zich in de toekomst doorzetten. Maar wie kijkt er naar haar binnenkant? Haar uier is meegegroeid maar hoe zit het met haar maagdkanaal en in het bijzonder haar pens. Men zal zich opnieuw diepgaand moeten gaan verdiepen in de effecten die het veranderende management heeft op de fysiologie en pathofysiologie van de koe. De traditionele ‘outside-inside’-benadering moet voorafgegaan worden door de ‘inside-outside’-benadering. Eerst weten wat er binnen het moderne koeënlichaam gebeurt en de behandeling en management (ook van de ‘gezonde koe’) daarop instellen. Er dient meer aandacht te komen voor een holistische benadering.” Hier spreekt een man met toekomstvisie. ●